

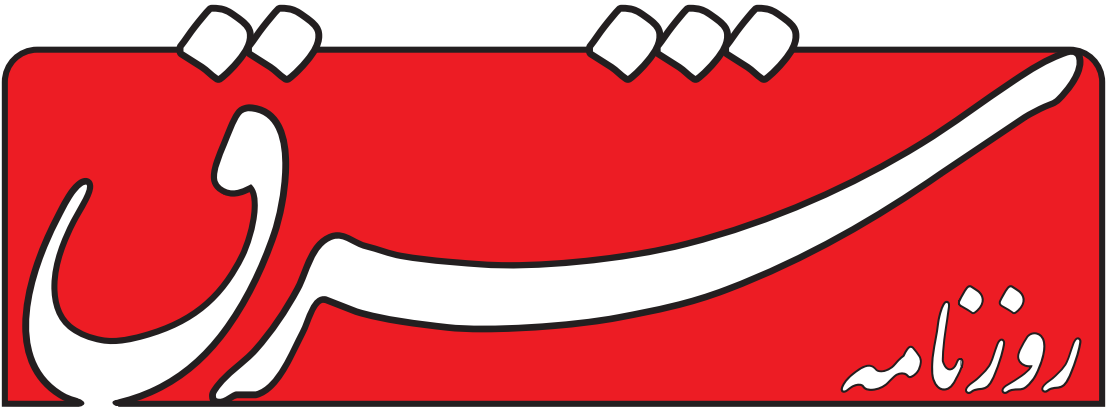
حسن روحانی:

رفع موانع در روابط تجاری با همسایگان در اولویت باشد

گروه سیاست: رئیس‌جمهور در جلسه ستاد هماهنگی اقتصادی دولت با اشاره به اهمیت راهبردی روابط با کشورهای همسایه گفت: با تشکیل هر چه سریع‌تر کارگروه و کمیته‌ای متشکل از دستگاه‌های مرتبط با حوزه مراودات تجاری...

صفحه ۳

دوشنبه ۲۱ مهر ۱۳۹۹ • ۲۴ صفر ۱۴۴۲ • ۱۲ اکتبر ۲۰۲۰

روزنامه

حساب ویژه بر روی مجلس برای انتقال از مدل ریاستی به پارلمانی

اصولگرایان دنبال نخست‌وزیری هستند؟

صفحه ۳

پیکگیری می‌کند
بررسی کارنامه
دولت‌های انقلاب

صفحه ۲

دربی درگذشت استاد شجریان

تسلیت

آیت‌الله بیات‌زنجان‌ی

گروه سیاست: حساب توییت‌ری آیت‌الله اسدالله بیات‌زنجان‌ی پیام تسلیت این مرجع تقلید را به مناسبت درگذشت استاد محمدرضا شجریان منتشر کرد. در این پیام آمده است: «درگذشت فرهیخته آزاده و هنرمند خوش‌الحن جناب آقای...

صفحه ۳

سال هجدهم • شماره ۳۸۳۹ • ۱۲ صفحه • ۵۰۰۰ تومان

سرمقاله

ایرادهای قانونی و اخلاقی بازدید قالیباف از بخش کرونا

کامبیز نوروزی - حقوق‌دان

بازدید محمدباقر قالیباف از بخش کرونای بیمارستان امام خمینی چند اشکال مهم دارد که هم با مقررات تعارض دارد هم با معیارهای اخلاقی:

۱- طبق اخبار، قالیباف به شکل سرزده به بیمارستان رفته است؛ اما دقیقاً در همان لحظه دوربین و خبرنگار سیمای جمهوری اسلامی هم آنجااست و در تمام لحظه‌های بازدید با همه تجهیزات، فیلم‌برداری و مصاحبه می‌کند و حتی بعد از آن با بعضی آدم‌های عادی حاضر در محوطه بیمارستان نیز گفت‌گو می‌کند و صحبت‌های آنها با قالیباف هم گزارش می‌دهد. به نظر می‌رسد اگر مدیران بیمارستان از آمدن قالیباف بی‌خبر بودند اما مدیران سیما خبر داشتند.

۲- طبق اخبار، رئیس دانشکده پزشکی و رئیس بیمارستان در ابتدای حضور قالیباف و همراهانش در بیمارستان، با بازدید او از بخش کرونا مخالف بودند؛ اما او به مخالفت ایشان اهمیتی نمی‌دهد و با همراهانش به بازدید بخش کرونا می‌رود. رئیس بیمارستان، مقام مسئول است که در موارد مختلف مربوط به بیمارستان مجاز است. او مسئول اداره بیمارستان است. قالیباف حرف مقام مسئول را نمی‌پذیرد و به اتکای قدرت از آن تخطی می‌کند.

۳- رئیس بیمارستان علاوه بر مقام اداری، مقام کارشناسی هم هست. او قطعاً براساس نظر کارشناسی هم بوده است که موافق بازدید نبوده اما در این مورد آقای قالیباف باز هم تبعیت نمی‌کند و با نظر کارشناسی هم مخالفت می‌کند.

ادامه در صفحه ۲

یادداشت

صدای ملکوتی

رحیم عبادی

حکیمی بیان می‌کرد سال ۸۷ در یکی از شش‌های ماه مبارک رمضان با حضور جمعی از سینماگران، فلاسفه، جامعه‌شناسان و اهالی موسیقی و هنر ضیافت افطاری در مجموعه آسمان برگزار شد. طبق روال بعد از افطار دوره‌های و گعده‌ها به فراخور دلبستگی‌ها و علاقه‌ها میان میهمانان شکل گرفت. یکی از این گعده‌ها میان استاد دینانی و استاد شجریان اتفاق افتاد. استاد دینانی خطاب به استاد شجریان گفت: من در دورانی که طلبه جوانی بودم، رادیویی دموچ داشتم که با آن به صدای سیاوش بیدکانی (اسم مستعار محمدرضا شجریان در جوانی) گوش می‌دادم. از آن سال تا امروز ندیدم سیاوش در انتخاب شعر اشتباه کرده باشد. بعد ادامه داد: صدای شجریان صدای ملکوتی است و استاد شجریان در تمام مدتی که استاد دینانی صحبت می‌کرد، سرش را بالا نیاورد. سال ۸۷ آخرین کنسرت استاد شجریان در تالار بزرگ کشور برگزار شد و در همین ایام (۲۷ مهر) توفیق حضور در کنسرت موسیقی بهیادماندنی را داشتم. این آخرین کنسرت موسیقی زنده استاد در ایران بود که با اجرای آواز خوش‌الحن و تصنیف‌های بلند و پر از محتوا و مفهوم او نظیر مرغ سحر، دانشدگان، شب وصل، یاد ایام، زندان مست و... سالن و جمعیت فراوانی در مدت بیش از دو ساعت با هر نوع عقیده و مرامی اشک شوق می‌ریختند و آنچه جان را هرچیزی ذهن، اندیشه و افکار حضار فرهیخته را جلا می‌بخشد، یاد خدا بود که در قالب اشعار حافظ، مولانا و عطار همه دل‌ها را می‌رود و در این شرایط بود که احساس کردم گویی خداوند بنده‌ای را به عالم هستی فرستاده که در قالب اشعار عرفانی بزرگ و صدای دلنشین استاد آواز ایران‌زمین، صدای خدا را به پندگانش هدیه دهد و جان و جهان را به یاد خدا آرام کند. این بهترین خاطره زندگی‌ام از استاد شجریان بود که هر وقت صدای او را می‌شنوم بی‌اختیار حال و هوای آن کنسرت در اعماق وجودم صدای الهی او را نجوا می‌کند. زندان سلامت می‌کنند، جان را غلامت می‌کنند؛ ای در میان جانم و جان از تو بی‌خبر، از تو جهان پر است و جهان از تو بی‌خبر/ مرغ سحر ناله سر کن، داغ مرا تازه‌تر کن/ ز آه شرربار این قفس را برشکن و زیر و زبر کن و... حیف که جامعه و جوانان ما بعد از آن سال‌ها از شنیدن صدای زنده و خدایی او محروم ماندند؛ گرچه دل‌ها و قلب‌های همه ایرانیان فرهیخته همیشه به یاد او زنده خواهد بود.

ادامه در صفحه ۹

یادداشت

تهدید ناامنی غذایی برای امنیت جهانی

محمدحسین عمادی

بین دامنه نیاز و قدرت تأمین این سازمان است. در سال ۲۰۱۹، بالغ بر ۱۳۵ میلیون نفر از گرسنگی حاد رنج می‌بردند، این آمار بالاترین میزان نسبت به سال‌های قبل بوده و روند افزایشی چشمگیر آن ناشی از جنگ و تغییر اقلیم در جهان بوده است؛ اما از ابتدای سال میلادی کنونی این روند با شیوع عالم‌گیر کرونا با شرایطی بسیار خطرناک مواجه شده، به‌نحوی‌که دو گزارش جهانی که به‌تازگی منتشر شده (SOFI & FAO/OECD) پیش‌بینی وضعیت بسیار وخیمی از امنیت غذایی را تا پایان سال جاری و در سطح جهان پیش‌بینی کرده است.

این در حالی است که کمک‌های مالی مورد نیاز این سازمان که عمدتاً از سوی کشورهای OECD تأمین می‌شود، با محدودیت‌های جدی روبه‌رو شده به‌نحوی‌که این سازمان مجبور به کاهش ۱۰ درصدی بودجه خود در سال جاری مالی شده است. از سوی دیگر محدودیت‌های ناشی از شیوع بیماری کرونا نیز بر سرعت عمل و میزان دسترسی این سازمان به گرسنگان تأثیر سوء گذاشته به‌گونه‌ای که به‌دلیل تعطیلی مدارس، میلیون‌ها کودک در کشورهای فقیر که از طریق تغذیه مدارس تحت پوشش قرار می‌گرفتند، ماه‌ها از این خدمات بی‌بهره ماندند. هرچند این سازمان در سال گذشته میلادی برای رفع گرسنگی به بیش از صد میلیون نفر در ۸۸ کشور جهان کمک کرده است، اما افزایش روبه‌تزايد و سرسام‌آور گرسنگان از یک‌سوی کاهش منابع مالی بین‌المللی از سوی دیگر و رکود فعالیت‌ها و دسترسی به گرسنگان، افق ترسناکی را در سطح جهان به تصویر می‌کشد. به‌همین دلیل سخنگوی کمیته جویایز نوبل در نرژ از دولت‌ها خواست در راستای فراهم‌کردن منابع مالی برنامه جهانی غذا و سایر سازمان‌های امدادی کمک کنند تا با مشکلات افرادی که در معرض گرسنگی جدی قرار دارند، رسیدگی شود. گفتنی است که برای دریافت جایزه صلح نوبل امسال ۲۱۱ شخص و ۱۰۷ سازمان نامزد بودند.

توجه به امنیت غذایی و انتخاب این سازمان از بین صدها فرد و سازمان معتبر جهانی نشان‌دهنده حساسیت و اهمیت روبه‌تزايد مقوله امنیت غذایی در جهان است. گزارش سالانه فائو تحت عنوان «وضعیت امنیت غذایی و تغذیه در جهان» موسوم به SOFI در سال ۲۰۲۰ که به‌طور مشترک با سایر آژانس‌های وابسته به سازمان ملل متحد است.

اهدای جایزه صلح نوبل همیشه سمبولیک بوده و حاوی پیامی آشکار به جهانیان است تا اصلی‌ترین بحران‌های پیش‌روی صلح و ثبات جهانی و اهمیت راهبردی آن را گوش‌زد کند. تصمیم‌های این کمیته در معرفی چهره‌های منتخب جایزه صلح نوبل همواره با انتقادهایی روبه‌رو بوده؛ اما انتخاب اخیر بیشتر به یک زنگ خطر جدی برای جهانیان تشبیه شده است. کمیته صلح نوبل در نرژ روز جمعه ۱۸ مهر، برنامه جهانی غذا (WFP) وابسته به سازمان ملل را به‌عنوان برنده جایزه صلح نوبل سال ۲۰۲۰ به جهانیان معرفی کرد. به گفته سخنگوی کمیته، این جایزه به‌خاطر تقدیر از تلاش‌های این سازمان برای مبارزه با گرسنگی و کمک به امنیت غذایی به این سازمان اهدا شده است. همان‌طورکه انتظار می‌رود این انتخاب نه‌تنها تقدیر از یک سازمان بین‌المللی، بلکه تأکید بر اهمیت حیاتی و روزافزون امنیت غذایی است که هم‌اکنون و بیش از هر وقت در سطح جهانی مورد مخاطره جدی قرار گرفته است. از یک سو اوج‌گرفتن بیماری همه‌گیر کووید-۱۹ و از سوی دیگر فزونی یافتن منازعات منطقه‌ای و جهانی و تغییر اقلیم به‌صورت جدی امنیت غذایی و حیات جمعیت کنونی از مردم جهانی را تهدید کرده است. به‌همین دلیل رئیس کمیته صلح نوبل هنگام اعلام برنده این جایزه گفت: «با اعطای این جایزه امسال کمیته آرزو دارد که توجه جهان را به میلیون‌ها نفر که یا در معرض تهدید گرسنگی قرار دارند یا از آن رنج می‌برند، جلب کند». او خاطرنشان کرد که «برنامه غذایی جهان نقشی اساسی در همکاری‌های چندجانبه در تأمین امنیت غذایی به‌عنوان ابزاری برای صلح دارد».

ماموریت اصلی «برنامه جهانی غذا سازمان ملل متحد» ارائه کمک‌های غذایی به مناطق بحران‌زده جهان است. این سازمان با بیش از ۱۸ هزار نفر پرسنل و تجهیزات پیشرفته، سال‌هاست که کمک‌های بشردوستانه خود را به مردمی که در معرض بحران‌های طبیعی، انسانی و جنگ قرار دارند می‌رساند؛ اما آنچه در صحنه عمل به وقوع پیوسته و واقعیتی که در حال تکوین است، نشان‌دهنده شکاف فاحش

ادامه در صفحه ۴

یادداشت

ایران، مدیریت بحران و روز جهانی سوانح

مهدی زارع

پیش‌هنگام زلزله حدود ۱۱ سال است که با کندی موضوع به پیش رفته است و باوجود آنکه تمام مراحل طراحی سیستم در داخل کشور و به‌دست دانشمندان ایرانی صورت گرفته و تمامی تجهیزات برای احداث چنین سامانه‌ای در داخل کشور وجود دارد، یک مانع مهم برای اجرایی‌شدن چنین سامانه‌ای دیدگاهی کمال‌گراست، که کارآمدی این سامانه برای رخداد زلزله‌های نزدیک (وقتی کانون زلزله کمتر از ۳۰ کیلومتر از محل مورد نظر فاصله داشته باشد)، مطرح می‌کند. حال سؤال آن است که اساساً کدام دست‌ساخته بشر است که کارآمدی صد درصد داشته باشد؟ آیا ممکن است در یک سامانه انتظار حل تمام مشکل را داشته باشیم؟ سامانه هشدار پیش‌هنگام زلزله هم برای مواردی از رخداد زلزله محدودیت دارد، ولی برای این موضوع نافی کارآمدی سامانه برای فاصله‌های دورتر نیست. همین سامانه حتی اگر به کار هشدار پیش‌هنگام در نواحی نزدیک‌تر نیاید، به درد تشخیص سریع کانون مزلزله‌ای (محل بیشترین خرابی‌ها در زلزله) و محدوده‌های بیشترین تا کمترین آسیب‌ها و خرابی‌ها و چگونگی توزیع خسارت در سریع‌ترین زمان ممکن می‌خورد. باوجوداین، چنین سامانه‌ای هنوز برای تهران راه‌اندازی نشده است. البته خبر خوب آن است که از امسال حرکتی جدید در شهر تهران برای راه‌اندازی این سامانه آغاز شده است. حال مثالی از نظارت جامع بر کاهش ریسک در کشور که از دیدگاه نگارنده فرایند مثبتی است که با نگاه جامعه‌محور دنبال می‌شود:

- در تهران، در سال‌های ۹۳ تا ۹۶ «تاب‌آوری» به‌عنوان هدف بسیاری از برنامه‌های مدیریت بحران شده است. تاب‌آوری به معنای ویژگی مجموعه‌ای است که با وجود اینکه در معرض یک مخاطره است و در صورت وقوع، دچار خسارت هم می‌شود، ولی قابلیت برگشت‌پذیری به حالت عادی (شرایط قبل از حادثه) را در سریع‌ترین زمان ممکن دارد. این ایده به‌تدریج در وظایف محلی و ناحیه‌ای در ایران هم ازسوی دولت و هم سازمان‌های مردم‌نهاد گنجانده می‌شود.

ادامه در صفحه ۹

حرف اول

او قدیس نبود

کیومرث اشتیریان

سال‌ها پیش یکی از رجال سیاسی غربی که شخصیتی کاریزماتیک داشت، فوت کرد. فورانی از احساسات در رسانه‌ها پدیدار شد و همگان در بزرگداشت او داستان‌ها سرودند و پرچم‌های سوگ برافراشتند. پای را بسی فراتر از «خود واقعی» او گذاشتند و در رای او قصه‌ها سر دادند و گریبان غصه دریدند. پس از چندی، خبرنگاری شیر پاک خورده و البته فکور، زندگی شخصی او را کاوید و تشت سودای عاشقانه‌اش را در پیرانه‌سری پر بام «رسوایی» افکند. بانک و شوری همگانی در گرفت که چرا با سرمایه ملی چنین کردی؟ پاسخش ساده بود، گفت: «می‌خواستم بگویم که او یک قدیس نبود» He was not a saint. «سرمایه ملی» بودن به‌دلیل سیاست‌مداری و کاردانی او بود و نه به‌خاطر قدیسی‌اش. می‌خواست بگوید قدر او در این بود که او انسانی عادی بود که هنر سیاست‌مداری والایی داشت. او مثل هر انسان دیگری نیازمند بود. غم بی‌قراری و بیم‌تنهایی او را در پیرانه‌سری به عشق یک زن کشانده بود. قرار مخفیانه می‌گذاشت و سرخوشی‌ها و بازیگوشی‌های خود را داشت. او نه فیلسوف بود، نه موسیقی‌دان و نه هیچ‌چیز دیگری از این دست. قرار نیست از او یک پیامبر بسازید. جامه پیامبری به قامتش ناساز است، او را به ریشخند می‌کشید و هنر سیاست‌مداری‌اش را نادیده می‌گیرد.

هنر اصلی‌اش را ببینید و چشم بر غیر بیوشید. هنر اصلی‌اش بزرگ‌ترین سرمایه ملی است. هنرش قله است. هنرش مکتب و مدرسه‌ای تاریخی است. چرا هنر اصلی‌اش را نادیده می‌گیرید و در پی آویختن‌های دیگر بر پیکر اویند؟

در خانه اگر کس است یک حرف بس است. همین.

ارتباط با روزنامه شرق

SHARGHLINE
@SHARGHDAILY.IR

سازمان آگهی‌های

روزنامه شرق

۸۸۹۴۲۰۳۵